

В. „Нова Струя“

Излиза всѣка

Сѣбота.

Годишенъ абонаментъ 4 л.

полугодишенъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ

Всичко, що се отнася до вѣстника, се изпраща на адресъ: Редакция
в. „Нова Струя“ въ гр. Плѣвентъ.

За обявление плаща
по 10 лева на пър-
вата страница и по 5 стот.
на втората. Приставски
публикации при особно спо-
разумѣние.

ОБЯВЛЕНИЕ

Извѣствамъ на приятели и познаници
че отъ 1-ий Юний т. г. подъ фирма Н. Яневъ
С-е Гайтанжиевъ отворихъ на главната улица
близо до читалището.

„Бирария и Кафене Търговско“

гдѣто посѣтителитѣ ще намѣрятъ винаги прѣс-
на Търновска бира, чай, кафе, чистъ грѣцки
конякъ — «кампа», старо черно едринско ви-
но и мастика първо качество.

Прислуга чиста и бърза цѣни най-умѣ-
рени.

Съ почитание:

Д. Гайтанжиевъ

Заемътъ.

Колкото по-вече приближава края на за-
конодателната сесия, толкова повече и нашия
периодически печатъ взе да съсѣдоточава
своитѣ сили върху една точка отъ дѣятелностъ-
та на настоящето правителство. Думата ни е
за заема. Заема и тютюновия монополъ ста-
наха опорната точка на нашата опозиция и
като че ли отъ него зависи сѣдбата на само-
то правителство. Само съ тази разлика, че
колкото повече опозицията критикува, толкова
повече правителството мълчи.

Едно е ясно, че и опозицията и прави-
телството сж съгласни въ едно, именно, че безъ
заемъ не може. Той се явява, отъ една стра-
на, като жизненъ сокъ за правителството, отъ
друга — той ще развърже ржцѣтъ на опозици-
ята и тя ще бже по-смѣла въ своята атака
спрямо правителството.

Всичко това, което се отнася до стабил-
ността на управлението, до економитѣ въ
бюджета и економическото подигане на стра-
ната, остана на заденъ планъ.

Този фактъ е многозначущъ за нашия
общественъ животъ, той има голѣмо значение
за българската демокрация. Той ще покаже
на работния народъ и на всичко това, което
днесъ е предметъ на експлоатация, че при съв-
рѣшената държава, всичко се свежда къмъ фи-
нансиитѣ, че паритѣ сж главното срѣдство,
чрѣзъ което може да функционира цѣлата съв-
рѣшена държавна организация. Отнѣмете това
срѣдство, прѣкратете всичкитѣ финансови
източници и вий ще видите, че цѣлата тази
организация, съ всичкитѣ свои бюрократичес-
ки и воени институции, ще се раскапе, като
пролѣтенъ снѣгъ на слънце.

Съврѣшената държава, като изчерпи всич-
ки свои вътрешни финансови източници и
срѣдства, прибѣгва къмъ заема; прибѣгва по
този грамаденъ капиталъ, който се търкала по
цѣлото земно кълбо и който дава междуна-
родния характеръ на държавата. Въ днешно
врѣме нѣма народъ, който да се разполага
по-своя воля съ своитѣ работи: капитала, вън-
шенъ или вътрѣшенъ, с турналъ своята мо-
гъществена ржка на всичко: той регулира
вътрѣшнитѣ отношения, той създава външни-
тѣ свръзки.

Нима френската флота се не движише
отъ фр. капиталъ къмъ турскитѣ води? А ки-
тайската война, а сегашната нещастна тран-
свалска война? Нима всичко това не се дви-
жи отъ капитала и неговитѣ прѣдставители?

И ако днесъ нашата държава се нуждае
отъ заемъ, то българския народъ дѣйстви-
телно има ли нужда отъ него? Дали този заемъ
ща махне нѣщо отъ товара на бѣдния земе-
дѣлецъ и дребния занаятчия, дали ще освобо-

ди българския работникъ отъ денонощния му
трудъ? Нищо подобно нѣма да стане, защото
отъ даначния тваръ на българския данакопла-
тецъ нищо не е намалено.

Народа има нужда отъ икономия, а дър-
жавата отъ заемъ. Това всичко иде да дока-
же, че държавата не е изражение на народ-
ната воля, че съ нея се разполага другъ, но
не и народа.

Но не е само това. Реалната гаранция,
която енешното правителство тъкми да даде
срѣцу този заемъ е по-сжществената точка
за нашата опозиция. Цѣлата атака противъ
правителството се свежда тамъ. Отъ какъвъ
родъ да бже тютюновия монополъ: дали дър-
жавата да го вземе въ своитѣ ржцѣ или пъкъ
да го отдаде въ ржцѣтъ на чуждитѣ банки?
Въ първия случай монопола ще прѣнесе вре-
да само на 70—80 наши фабриканти, въ вто-
рия — освѣтъ че ще прѣнесе вреда, но ще
създаде прецедентъ за чужда намѣса въ на-
шитѣ работи.

Естествено, е че втория случай е най-
опасното нѣщо и ето защо общественото мнѣ-
ние, заедно съ печата и опозицията, е тъй
много раздражено.

Нашата цѣль тука не е да разгѣждаме
монапола, защото нищо още нѣмаме на рж-
ка отъ страна на правителството, а просто
да обърнемъ внимание на безжизниността на
нашата парламентарна опозиция.

Отъ една страна правителството крие всич-
ко по заема и монопола, а отъ друга —
бюджета за 1901/902 год., нашата опози-
ция вика противъ него въ своитѣ органи, а
въ Народното Събрание мълчи, не прѣдприе-
ма рѣшително нищо.

Вмѣсто да стане и заяви громко, че дог-
дѣто се не внесатъ условията по заема и бюд-
жета, тя нѣма да позволи никаква парламен-
тарна дѣятелност на правителството, тя мъл-
чи и чака правителството само да се сети и
внесе едното и другото. Какъ да си обяснимъ
всичко това? Нѣма ли тази опозиция, която
се явява отвѣтъ Събранието за пазителка на
народнитѣ интереси, да бже съучастница въ
всичко това, което може да донесе бѣда на
народа отъ страна на правителството?

А самото правителство не доказва ли единъ
пжтъ повече, че нѣговитѣ демократически
принципи не излизатъ вѣнъ отъ стѣнитѣ на
министерската засѣдателна стая и отъ волята
на министръ Прѣдсѣдателя?

Но, уви, каквото правителството, такава
и опозицията. Тѣ всички иматъ общъ инте-
ресъ, само едно ги раздѣля-властятъ.

Опозицията вижда много добрѣ, че ако
събори днешното пралителство, безъ пари тя
не може да поеме властятъ, отъ друга пъкъ
страна правителството вижда твърдѣ хубаво,
че колкото и да е силна опозицията вѣнъ
отъ Народ. Събрание, обаче, вътрѣ, то вина-
ги що има нейната поддржка и ще може прѣ-
спокойно да прокара бюджета съ всичкитѣ не-
гови увеличения и заема при каквито и да е
условия.

Борбата на днешната опозиция е само
една маска, съ която винаги ще може да умие
своитѣ ржцѣ прѣдъ народа и да се яви отно-
во пазителка и защитница на народнитѣ ин-
тереси.

Ето отъ гдѣ правителството черни своята сила,
то има пълно право да мълчи, по-всички въпро-
си, които интересуватъ народното благосѣсто-
яние и най сетнѣ, защото той е пленъ гос-
подаръ на положението.

Юр. Юрдановъ.

Монархия и демокрация.

Царетѣ сж правили опити да се сбли-

жтъ съ народитѣ само при изключителни об-
стоятелства. При голѣмитѣ политически услож-
нения, при несполуката на своитѣ дипломати-
чески експерименти и особено при една въз-
можность за прѣсушаване финансовитѣ източ-
ници — царетѣ сж излизали вѣнъ отъ обик-
новенитѣ традиции на своето възпитание и
сж потърсвали помощта на прѣзираната отъ
тѣхъ нация. Тѣхната неудовлетворена амбиция
тѣхното унижение прѣдъ нѣкой по-силенъ
съперникъ и най-сетнѣ тѣхния страхъ прѣдъ
факта на една несполука вий можете да на-
мѣритѣ всѣки пжтъ при анализирване на сѣю-
за между монархията и демокрацията. Убѣде-
ни въ неспособността на своята луксозна на-
слѣдствена аристокрация, изхабена отъ вино
и жени, и въ критическия моментъ на своето цару-
ване свѣтскитѣ владѣтели издигатъ около себе
си новѣ умове изъ срѣдата на истинския на-
родъ и просятъ тѣхната енергична помощъ
за спасение на държавното единство. Вѣков-
ната гордостъ на тѣхнитѣ прадѣди, прѣминала
зъ тѣхно наслѣдство заедно съ тронътъ, се
сломява прѣдъ страшната перспектива на ед-
но падение и при още по-страшната перес-
пектива на една юридическа отговорност
прѣдъ кървавия народенъ сѣдъ. И ето при
подобно стѣлкновение на най-разнообразни
осѣщания и смѣтки, тѣ отхвърлятъ ржката на
своитѣ придворни и прибѣгватъ къмъ интелек-
туалното могущество на народнитѣ водители.

Но на монархията сж потребни не само
богатства, но и авторитетъ. За тѣхъ е още по-важенъ нравствениятъ имъ
авторитетъ прѣдъ маситѣ, т. е. оная сила,
която по значение за укротяване на народи-
тѣ стои по-високо отъ физическата мощъ на
200 хиляди войнишки щика. Царетѣ много
добрѣ знаятъ, че хладното оржжие има двѣ
острила и че за него сж еднакви и царския
вратъ и шията на углавния пристѣжникъ; че
слѣдователно ржката, която за укротяване на
единъ побѣснялъ отъ умраза народъ, би диг-
нала мечъ ще трѣба да нанесе ударъ най на
края и въ сърдцето на своя притежателъ.

Въ ясното съзнание, че сж членове на
най-пристѣпнитѣ фамилии отъ челоуѣчеството,
тѣ трѣператъ отъ призрака на гражданската
война, прѣзъ която коронитѣ се даватъ въ
кръвта на поданицитѣ и на господаритѣ и
гдѣто никоя сила не може ги отърва освѣтъ
влиянието на народнитѣ водители. Всичко то-
ва тѣ го знаятъ много хубаво и за това о
врѣме правятъ опити за сближение съ демо-
крацията.

Но и въ тоя моментъ черетѣ си оставатъ съ
извратеното възпитание на своето плѣме.
Нито сѣнка отъ покаяние, нито признакъ отъ
себеотрицание ще намѣрите вий въ тѣхъ, ко-
гато сж сполучили да примаматъ нѣкого око-
ло себе си. Вмѣсто да възприематъ и усвоятъ
за свое усъвършенствуване най-възвишенитѣ
качества на народната душа, тѣ почватъ от-
ново съ лицемѣрие и интриги да изкубватъ
плодетѣ отъ колективнага работа на народа.
Сполукитѣ въ прѣдприятията на новитѣ свѣт-
ници възбужда завистта на порочнитѣ имъ
души и чрѣзъ помощта на всички придвор-
ни храненици тѣ почватъ своитѣ явни лѣс-
кателства отъ една страна и своитѣ интриги
и клевети отъ друга. Царетѣ не могатъ да
търпатъ по-умни хора отъ себе си, даже и
когато сж дали честна дума за искрененъ
сѣюзъ и за това, ако има такива, то обяза-
телно трѣба да очернятъ тѣхното име и тѣх-
ната честъ чрѣзъ тайни шикания и да се
явятъ по такъвъ начинъ прѣдъ народа за един-
ствени побѣдители, ако е въпросъ за нѣкоя
значителна печалба. Примѣри отъ зачернени
народни хора има много.

Но тяхното удоволствие въ момента на спасението чрез съюза на демокрацията, е най-силно, когато намърят слабохарактерни и наивни съюзници. Тогава тяхните дворци с блъскавити им апартаменти, скъпите подаръци, лицемърните почести и възхваления, цяло плъчище от самодиви и клякьори сполучват да дресират слабитъ натури и да направят от тях едни млади парвенюта, които с пръсната умствена енергия, що сж донесли от народа, обновяват изпортената аристокрация и й дават нови планове за владичество.

Тръба ли да казваме, че царетъ *винаги* сполучват да окалят имената на народните хора по една или по другия начин?

Примѣри отъ историята по това има хиляди.

Некертъ преди 120 години бѣше най-популярния човѣкъ въ Франция и народа го обичаше. Людовикъ XVI-ий го повика при себе си за финансовъ министъръ за да оправя обѣрканитѣ смѣтки на държавата. Обаче всичкото се свърши съ туй, че народния човѣкъ загуби репутацията си, а неискрения монархъ — главата си. Криспи прѣзъ освободителното движение въ отечеството си бѣше революционеръ, съзаклятникъ и народенъ ораторъ, който поддържаше духътъ на своитѣ бунтовници — другари съ най-пламени рѣчи. Тиквъ бѣше младия Криспи. Но достатъчно бѣше Италия да се изтригне отъ ногтетъ на Хабсбургитѣ и да дойде за владѣтелъ чисто италиански кралъ, за да се зачернятъ имената на много добри патриоти и дѣятели. Криспи се увлече въ мръжитѣ на покойния Умберто и загуби всичко, което бѣше спечелило името му преди освобождението на Италия. Едноврѣмения български патриотъ и бунтовникъ Стамболовъ отъ върлѣ революционеръ не станали най-големъ защитникъ на монархията и тиранията?

К.

Законопроектъ за основното и сръдно образование.

Министерството на Народното Просвѣщение е внесло вече законопроектъ за училищата въ Народното Сѣбрание. И тъй като последния не фигурираше въ троното слово, ний можемъ да мислимъ, че правителството не му отдава голѣмо значение, или пъкъ че то го е внесло въ Народното Сѣбрание само за проучване, но не и за приемане. Ако правителството е внесло проекта само за проучване, ний не можемъ освѣтъ да го похвалимъ; ако ли обаче то иска чрезъ него да събере нови лаври и репутация на солиденъ законодатель и да постави въ зависимостъ отъ приемането му съдбата си, ний не можемъ да не съжаляваме, че въ нашитѣ училища въ скоро врѣме ще настанатъ нови неурядици, крайтъ на които никои не може да прѣдвиди.

Не можемъ да не констатираме, че цялата почти преса обикчи появяването на министерския законопроектъ съ най-ласкави възхваления, защото дѣйствително въ нѣкои подробности той е твърдѣ приамливъ за да се недостыгледатъ недостогытитъ му. Ний обаче ще си позволимъ въ тая обща хармония отъ приятни звуци да внесемъ единъ мѣнница дисонансъ, като излизаме отъ убѣждението не че по всички въпроси трѣба да се прави опозиция, а отъ убѣждението, че този министерски законопроектъ е сжчински ударъ за народния характеръ на просвѣтителното дѣло.

Мотивитѣ, които сж прѣдизвикали появяването на новия законопроектъ, сж отъ двояко естество: отъ една страна свърѣменото економическо и финансово състояние на общинитѣ и държавата; отъ друга страна — извѣстни чувствителни бъркотии въ вътрѣшната организация на училищата и положението на учителския персоналъ. Ще да признаемъ, че измѣненята, прѣдизвикани отъ последния родъ мотиви, сж по-сполучливи, макаръ и да не изчерпватъ напълно въпроса за тия неурядици; обаче другитѣ измѣнения, продукувани отъ необходимостта за подигане националното производство, отъ страхътъ прѣдъ изникване нѣкои отрицателни политически течения, тия измѣнения казваме сж едни отъ най-несполучливитѣ.

Ний ще се помжчимъ да докажемъ най-първо неоснователността на извѣстенъ родъ положения въ този законопроектъ, а послѣ ще го разгледаме и въ подробности.

Изложението на мотивитѣ не е тъй последователно наредено за да изпъкнатъ изведнажъ наявѣ принципалнитѣ основания, обаче едно по-дълбоко замислюване подъ това изложение ни изважда всички ясни мисли, които Министерството е забулило съ редъ подробности и редъ второстепенни мотиви. Въ изложението на мотивитѣ Министерството иска да ни каже слѣдующето. Държавата днесъ се намира въ голѣмо финансово затруднение; по едни или по други причини нейното управление, включая тукъ и народното просвѣщение, е станало много скъпо и не-

съответствено съ нейнитѣ платежни способности. Не само държавнитѣ финансии, но и положението на градскитѣ и селски общини въ туй отношение е незавидно. Училищата коштуватъ скъпо на държавата и на общинитѣ. Отъ друга страна сръднитѣ училища, безъ да допринасятъ що годъ за увеличаване богатствата на страната, сж станали фабрики за капдати на дребни служби, за фабрикуване на умственъ пролетариятъ, който при отекствително на достатъчно число обществени служби, е готовъ къмъ всѣка отрицателна дѣятелностъ сръщу обществото, за жертва на което ще се счита той. Въ силата на тия причини училищата ни трѣба да се прѣобразуватъ тъй, щото първо тѣ да коштуватъ по-евтино на държавата и на общинитѣ и второ — да бждатъ нагласени не за приготвление кандидати за служби, а за приготвление просвѣтени ревнители къмъ занаятитѣ и искусствата. Условиата на българската производителностъ изискватъ, щото многобройнитѣ неплъни сръдни училища да се прѣобразуватъ по единъ новъ типъ, които въ скоро врѣме би прѣдизвикалъ отварянето на чисто професионални училища. Пълнитѣ сръдни учебни заведения трѣба да се реформиратъ така, щото да се дава достъпъ въ тѣхъ на лица, чийто способности и сръдства имъ биха дозволители това.

Това е есенцията отъ изложение на мотивитѣ, разтѣгнато на 13 голѣми страници.

И тъй, споредъ министерското изложение нуждата за реформиране на училищата се диктува отъ ной-възвишени побуждения: спасение отечеството отъ економическа и финансова криза и спасението му отъ бждаци усложнения при единъ непроизводителенъ умственъ пролетариятъ. Щомъ се поставя въпроса тъй, прѣдъ насъ изпъкватъ редъ нови питання, безъ разрѣшението на които ний не можемъ да възприемемъ нито едно отъ министерскитѣ основания. За да приемемъ правителствения възгледъ по това, ний трѣба най-напрѣдъ да рѣшимъ въпроса виновно ли е народното просвѣщение въ създаване на кризата и послѣ финансовата криза трѣба ли да се разрѣшава на смѣтка на народното просвѣщение. Не можемъ да не признаемъ, че въ нашето общество циркулиратъ не малко възгласи противъ народното образование и по-вечето отъ тѣхъ се свеждатъ къмъ основната мисль на министерския законопроектъ. За селската рутинна тая мисль приема най-реаленъ изгледъ: селската сръда, до която учителя е най-близкия чиновникъ съ по-голяма заплата отъ кмета, не може да не види въ своето късогледство упадѣка си отъ бюджета на народното просвѣщение. За градския жителъ тая мисль при толкова чиновници, излѣзли все отъ сръднитѣ училища, при толкова злоупотреби отъ тия чиновници и при една грамадна наличностъ отъ обществени бѣдствия, за градския жителъ тая мисль е сжщо тъй удобна за възприемане. Но какво е истината? Дали съ това, че то не е съумѣло да възпита достатъчно твърди характери противъ съблазнителнитѣ вѣщания къмъ държавната власт, или пъкъ че то само съ тѣжестта на своитѣ разходи е прѣчупило гръбнака на данакоплатеца? Ако училището е виновно за свърѣменитѣ бъркотии по първия мотивъ, то въ такъвъ случай обвинението трѣба да се насочи сръщу всички режими, които най-систематически сж дѣйствували за убиване на всѣки духъ къмъ независимостъ и свободна инициатива. Училището, разгледано като учебно заведение съ опрѣдѣлени програми и опрѣдѣленъ персоналъ, не може да бжде виновно въ прѣстѣпления, на които като морални и юридически отговорници днесъ цялъ еданъ народъ посочви редъ правителства, останали въ пѣтя на развалата подъ мълчаливото покровителство на монархическата власт. Училището е пуцало своитѣ възпитаници въ калнитѣ вѣлни на общественния животъ чисти отъ прѣдразсѣждѣ и съ най-идеални планове за служене народу. Обаче държавната власт, въ лицето на нѣколкото правителства е сполучвала твърдѣ рано да сломи характера на мнозинството младежи. Почитание на истина, благоговѣйно трѣперане прѣдъ възвишенитѣ примѣри на самопожертвуванието, страстното желание да тури интелигентния човѣкъ на главата си вѣнецъ на мъченичеството — всички други възвишени до поетичности нравствени пориви сж биле смазвани безъ милостъ отъ една разюздана държавна власт. Слѣдователно, не търсете виновницитѣ между жертвитѣ, търсете ги въ сръдата на тѣхнитѣ палачи, търсете ги между висшата бюрокрация, въ основитѣ на монархията и на нейния върхъ — въ нейната царствена корона. Вий, които бихте поискали да минавате за демократи и народни хора, сте длъжни да кажете самата истина по това страшно обвинение, което съ ехидство експлоатира днесъ реакцията за въ полза на своитѣ ближайши побѣди — вий сте длъжни да кажете, че училището не е виновно за общественния развратъ.

Но училището не е виновно за общото бѣдствие и съ своята издръжка. За короната въ продължение на 15 години сж похарчени близу 30 милиона лева когато едва ли е похарчено толкова прѣзъ сжщото, врѣме за всички неплъни сръдни училища по общинскитѣ и държавни бюджети; за армията сж хвърлени при днешната казармена система 300 милиона, съ които можеха да се издигнатъ сто колосални фабрични заведения, които при процентното увеличаване на капиталитѣ си, щѣхъ да погълнатъ и изхраниятъ всичката сегашна маса безработни селени и граждани и щѣха да увеличатъ богатствата на страната безъ да се чувствуватъ сегашнитѣ страдания. За всички държавни нужди — и необходими и луксозни — прѣзъ този съсипателенъ петнадесетъ годишенъ периодъ сж смъкнати отъ народния грѣбъ въ видъ на приходи единъ милиардъ и 400 милиона лева

и при това тоя чудовищенъ капиталъ е билъ употребенъ така, щото твърдѣ малка частъ отъ неговитѣ суми да се възвръщатъ на страната въ видъ на различни богатства.

Каква вина има тукъ Народното Просвѣщение въ тая съсипия? Неужели стотината милиона лева, изхарчени за него не сж възврътани на народа въ увеличаване неговата интелигентностъ, съ уголѣмяване числото на грамотнитѣ, въ придобиване модерни знания по всички клонове на науката, въ усиление на най-важната крѣпостъ за пазение границитѣ — съзнанието за необходимостта отъ една независима и свободна държава? Народното просвѣщение е възврътало стократно капиталитѣ, хвърлени отъ държавата за издръжката му: то е било единъ отъ най-важнитѣ фактори да се здобиемъ съ интелигентни избиратели, а слѣдов. и за най-важното слѣдствие отъ това — по порядъчни избори и по-достойни избраници. Прогреса на нашия политически животъ се дължи отчасти и на чистото школно образование и не въ малкъ размѣръ и на неговитѣ носители като самостоятелни извънучилищни работници по пробуждане на народнитѣ маси. Казано изобщо, да се вижда въ училището агентъ на съсипията е толкова несъстоятелно, щото ний никога не бихме даже започнали да споримъ по това, ако единъ министерски законопроектъ не оправдаваше по косвенъ пѣтъ извѣстни измѣнения въ училищното дѣло чрезъ указанитѣ портѣ съображения. И за туй именно, защото народното просвѣщение не е виновно въ докарване на финансовата криза, за туй то не би трѣбало при едни разбрани хора да изнася на плещитѣ си даже една нищожна частъ отъ дѣлото на общото спасение чрезъ економитѣ. Когато искате да спасите държавата отъ финансовъ погромъ, дигнете вашия ножъ на обрѣзванията върху по-тѣститѣ пера отъ държавния бюджетъ и не дѣйте закача параграфа, опрѣдѣленъ за умственото усѣтршенствуване на обществото — обрѣнете погледитѣ си, ако имате куражъ, къмъ военното министерство и къмъ двореца и ги заставете съ авторитета на вашето положение и по силата на единъ свободно даденъ мандатъ да разбератъ, че тѣ сж причинители на финансовата криза; обрѣнете сжщо тѣй очитѣ си къмъ красивитѣ палати на новитѣ парвенюта — аристократи, които успѣха да обертатъ хазната и днесъ ехидно да ви се присмиватъ, като ви подаватъ ржка за общественото спасение; разровете, тефтеритѣ на разнитѣ банки и намерете тамъ депозирани огкрандатитѣ суми; разровете смѣткитѣ на всички ония голтаци, които прѣди 15 години сж биле одърпани и безъ строшена пара, а днесъ се явяватъ милионери и «патриоти» да спасяватъ. Хванете всички тия хайдутѣ, натѣпчете съ тѣхъ затворитѣ, а имуществата и капиталитѣ имъ конфискувайте и върнете по такъвъ начинъ на обществото, което е било виновно въ докарване на кризата. И вий, че спаситѣ тая народа отъ погромъ и вази си отъ упрѣкъ. Вашата жестокостъ къмъ тия лицемѣрни патриоти ще бжде благодарение за България като економическо дѣло и като политическа организация; тя ще бжде справедливия гнѣвъ народенъ сирѣмо съюза на обиратѣ и тиранитѣ и сирѣмо политическата мафия, която съ години наредъ разсипваше страната.

Тѣй само ще разрѣшите вий най-сполучливо финансовитѣ мъжнотии, ако ете истински народни хора и нѣма тогасъ да посѣгате върху едно дѣло, което всѣки може да тѣпче, но не и една истинска демокрация.

М.

(Слѣдва).

Интелигенцията на нашитѣ партии.

Колкото единъ народъ стои на по-долна културна степенъ, толкова повече неговата интелигенция взема участие въ неговата история и се явява, въ даденъ моментъ, единствения носителъ на по-прогресивнитѣ идеи и идеали. Тя е единствения живъ двигателъ на народната маса по пѣтя на напрѣдкѣтъ и тя е единствената сила, която дава най-много жертви въ общественитѣ борби. Това отъ всѣкого може да се види прѣзъ врѣмето на нашето турско робство и борбата ни за освобождението, а още по-добрѣ може да се наблюдава сега въ тѣзи народи, които още пѣшкатъ подъ султанската дѣснаца.

Но колкото повече се извършва тази обществена промѣна, която създава обществената диференцировка, толкова повече и самата интелигенция, постепенно като се отдѣля отъ народната маса, се нарежда при различнитѣ обществени сили, става различна не само по своя родъ, но и по-своята сжщностъ. Напрѣжнитѣ връзки, които сж правила отъ нея нѣщо цяло, съ една душа и единъ идеалъ, се скѣсватъ и тя вече става не като общъ ржководителъ на народната маса, а като прѣдставителка на една или друга обществена сила. Обаче, на политическото поле, това раздѣление на интелигенцията още повече се подчерква, защото тя тамъ, освѣтъ, че става прѣдставителка на различнитѣ партии, но тя заживява и съ свой специфически интересъ; а ако нѣма и тази реална сила, която да да-

де тонъ въ обществения животъ, то тази интелигенция се обръща въ една силна бюрокрация и отъ общественъ служителъ, става общественъ паразитъ.

Сега, ако се запитае, каква е интелигенцията на нашитѣ партии и по какъвъ начинъ тѣ сж си създали интелигенция, ще видимъ много курьозни нѣща.

Първо, ще видимъ, че тази интелигенция не е чисто партийна, а е чиновническо-партийна т. е. интелегенция, която, щомъ като партията ѝ доде на властъ, нагласяватъ се на държавната трапеза и по такъвъ начинъ се скъсва всяка връзка, която партията въ битността си на опозиция е имала съ народната маса.

Тази е една отъ причинитѣ, която кара нашитѣ партии тъй лесно да забравятъ своитѣ програми и обѣщания и да изгубватъ всѣка популярностъ въ широката народна маса.

Второ, ще видимъ, че нашитѣ партии, или по-харно партийнитѣ щабове, по единъ твърдѣ искусственъ начинъ сж си създали интелигенция. Имено, чрѣзъ степендии и помощи, държавни, окръжни или общински, чрѣзъ различни авансирания въ длѣжности и лични ангажменти съ партията. Всичкитѣ тѣзи позволени и недозволенни срѣдства, подъ маската на държавни или обществени нужди, сж били употребени отъ нашитѣ партии, за да си създадатъ интелигенция. Вземете, която щете партия и вий ще намѣрите едно и сжщо нѣщо.

Тази интелигенция не е излѣзла отъ срѣдата на народа и по своитѣ идейни влечения да се присъедини къмъ известна партия, или да създаде нова; а напротивъ, всѣки единъ, който е ставалъ министъръ, слѣдъ своето падане е ималъ вече своя партия и е ималъ свой интелигентенъ шабъ отъ испѣдени и уволнени чиновници. Най-добъръ типъ отъ първата категория прѣдставлява Стамбуловата партия, а отъ втория — Радославовата.

Тѣзи тж обстоятелствата, които сж направили нашитѣ партии да бждатъ едни и сжщи още отъ освобождението и до днесъ—никаква жизнена сила да нѣма въ тѣхъ и старитѣ партийни тѣртеи да бждатъ едни и неизмѣни нито въ своитѣ привички, нито въ своитѣ мисли.

Една такава интелигенция не е можала да внесе нищо ново въ политическия животъ на нашитѣ партии, въспитана и създадена отъ тѣзи партии; тя е била дълбоко просмукана съ старото вѣруе.

Какъвъ по-конкретенъ случай отъ интелигенцията на днешнитѣ властующи партии? Какви надѣжди и какви мисли сж възлагаше на демократитѣ и прогресиститѣ, но какво излезе въ резултатъ? Тази интелигенция, която

се смѣташе за народна и демократична, която се гордѣеше, че е прѣдставителка на народнитѣ нужди и страдания, я виждаме постепенно да се докопва до държавната трапеза и тази частъ, която е въ Народното Сѣбрание, да трепери прѣдъ своитѣ шефове и да не смѣе да наложи своята воля.

Туй е то интелигенцията на нашитѣ партии.

Но дали имаме една друга интелигенция, която дѣйствително да произлиза отъ народа, да живѣе съ неговитѣ нужди и страдания?

До пжти ще видимъ.

Константиновъ.

Попска инквизация.

Свободата на съвѣстъта и убѣжденията е най-сжщественото нѣщо въ живота на човѣка; тамъ, гдѣто тази свобода е легнала въ основата на гражданското общество, тамъ се е развила науката, искусството и литературата: тамъ всѣки гражданинъ се ползува свободно да развива и проповѣдва своитѣ идеи и убѣждения. Въ срѣднитѣ вѣкове, когато папата сж го считали за непогрѣшимъ, когато божитѣ служители сж отождествявали себе си съ религията, цѣла Западна Европа е пышала адски подъ желѣзната ржка на това духовенство. Инквизцията е била олицетворение на попската жестокостъ, хитростъ и развала: който вѣстава противъ жестокия и развратия свещеникъ, който се осмѣлява да дигне гласътъ си противъ злоупотребленията и кражбитѣ на поповѣтъ, тежко нему.

Е добръ, любезни читателю, тѣзи стари и варварски вѣремена иска да ги възвѣрни Провадийски арх. намѣстникъ: чети:

Провадийско Архир.

Намѣстничество

№ 1013

12 Октомври 1901 год.

гр. Провадия.

Прѣписъ.

Окрѣжно

До тѣзи Благовѣиства епарийскитѣ свещеници въ Провадийското Архирейско намѣстничество.

Извѣстно е на Ваше Благовѣиство, че на послѣдното прѣме социалиститѣ развиватъ доста силна агитация между населението, за да направятъ повече хора свои послѣдователи. Проповѣдъта на социалиститѣ е двойка. Тѣ отъ една страна, като намѣрватъ, че обществото не било добръ устроено и поставено искатъ да измѣнятъ обществения строй и да го поставятъ на други основания; отъ друга — като се прѣдставляватъ за носители и прѣдставители на науката, тѣ нападатъ въ пейно име на вѣра, на църква и разпространяватъ помежду християнитѣ нѣ разни идеи и учения противни на всѣка вѣра. Проповѣдитѣ имъ за политика малко ни интересуватъ. — Не може обаче да се каже сжщото и за агитациитѣ имъ противъ вѣрата, напротивъ и по убѣждение и по законъ цѣлото наше духовенство сме длѣжни да внимаме и да вземаме мѣрки за опровержение на тѣхнитѣ антирелигиозни проповѣди.

маваме и да вземаме мѣрки за опровержение на тѣхнитѣ антирелигиозни проповѣди.

Вслѣдствие на това приканвамъ Ваше Благовѣиство да полагате всичката си грижа, внимание и старание, да запазвате своитѣ вѣрни християни отъ тия осквернители на вѣрата, било го съ проповѣди подхождащи за тая цѣль, или съ разговори въ частностъ, като сжщеврѣмено се старайте и да слѣдите такива-то п на всѣка тѣхна сѣтка да ги избличавате прѣдъ християнитѣ и не имъ даватъ просторъ въ агитациитѣ. За тая цѣль, ако сами неможете, да се сдружите съ по-първитѣ селяни отъ енорията си и дѣйствува-те задружно, за запазване св. ни вѣра. При това вмѣнявамъ Ви за най-главна длѣжностъ, да разузнавате въ кои села и отъ кого се разпространяватъ социалистическитѣ безбожнически учения, съ устна ли проповѣдъ или съ книжки. Ако се може да се снабдяватъ съ по единъ екземпляръ отъ разпространяванитѣ изъ между народа книжки; ако би че има такива които да проповѣдватъ социализма и Вий не сте взели никакви мѣрки и не сте донесли за тѣхъ ще бждете подвѣргнати на наказание.

Обръщамъ вниманието Ви, че това ми писмо не трѣбва да прочетете само и да го отхвърлите на една страна мъртво, както другитѣ писма, а трѣбва да го имате винаги прѣдъ очитѣ и въ рѣдѣтъ си, като Ви прѣдопрѣждавамъ, че както вѣреното ми намѣстничество, така и Св. Митрополия постоянно ще бждатъ, дали изпълнявате тая си главна длѣжностъ.

Вр. И Д. Провадийски Архир. Намѣстникъ

Свещеникъ: **Ив. П. Молловъ.**

Ние не знаемъ дали това е частенъ случай или е общо разпореждане на българ. владици. Но, въ единия и въ другия случай, то говори ясно за себе си.

Българското духовенство се готви да посегне на свободата на българския гражданинъ чрѣзъ най-тъмния мракъ.

Но това окръжно, макаръ и въ него да се не казва, е насочено главно противъ учителитѣ и насочено е противъ тѣзи, които даватъ на нашитѣ дѣца наука и просвѣта, учатъ нашитѣ дѣца на умъ и разумъ за да не останатъ и тѣ незнаещи и непросвѣтени. И противъ тѣзи хора вѣставатъ поповѣтъ, които безъ пари нито опѣло правятъ, нито свадба или кръщение, за които религията не отива по-далечъ отъ тѣхнитѣ дълбоки джобове и които смѣкватъ отъ нашия грѣбъ, чрѣзъ държавата, около 2 милиона лева ежегодно.

Шапкаровъ.

ХРОНИКА.

Не на мѣсто главенъ учителъ. — Плѣв. Окр. Инспекторъ отъ 2—3 год. насамъ е завелъ твърдѣ лоша практика относително назначаването на гл. учители. Вслѣдствие на това много неприятни сцени се случватъ между г. г. учителитѣ и «главнитѣ». Тѣй напри-

Смъртта на единъ безчестникъ.

(Посвещава се на царскитѣ любимици)

Има два дена, отъ какъ е умрѣлъ въ Римъ единъ безчестникъ, Генералъ Палавичини, убиенъ на Гарибалди.

Това бѣше въ 1862 год.

Азъ едвамъ навършвахъ 18-та си година, а бѣхъ вече участвувалъ въ похода прѣзъ 1859 год. Въ 1860 г. азъ дезертирахъ изъ редовната войска за да се съединя съ Гарибалди, който замина съ Хилядата. Съ него азъ се сражавахъ тази година въ Сицилия и въ 1861 год. азъ отново се върнахъ въ моя полкъ. — 37-и пѣхотенъ—ходихъ противъ разбойническитѣ чети въ Абриѣ. Въ 1862 г. азъ бѣхъ въ гарнизона на Палермо, когато се яви Гарибалди съ намѣрение да трѣгне противъ Папата въ Римъ.

Азъ дезертирахъ на ново, макаръ и унтеръ-офицеръ и кандидатъ за подпоручикъ. Но този пжтъ азъ не дезертирахъ самичкъ. Азъ повлѣкохъ съ себе си 32 унтеръ-офицери и ний се отправихме съ Гарибалди, противъ волята на царя, къмъ Римъ, който се защитяваше отъ наемницитѣ и солдатитѣ на Наполеонъ III.

Кралътъ, Викторъ Емануилъ II, подбутнатъ отъ своя приятелъ—убиенътъ, на 2 Декемврий, прати противъ освободителя на Италия старата постяна войска, командувана отъ Палавичини.

Пристигнаха върху височинитѣ Аспро-

монтъ, този послѣдния ни заобиколи. Гарибалди, винаги добръ и благороденъ, заповѣда ни да не стрѣляме противъ нашитѣ братя по оръжие.

Палавичини, безчестенъ прѣдставителъ на Викторъ-Емануилъ II и Наполеонъ III, който заплашваше, че ще мине Аспигъ съ 100,000 души, ако не запратъ похода на Гарибалди върху Римъ, не бѣше тѣй благороденъ: той стрѣля върху ни.

Гарибалди, на чело, продължаваше да дава заповѣдъ да не стрѣляме; ний се покорявахме, но треперехме отъ ядъ.

Отъ единъ пжтъ Гарибалди се повали; единъ италиански крушумъ «отправенъ въ сърцето», както го описва Албертъ Морио, го нарани; ний се хвърлихме противъ нашитѣ нападатели и захванахме боятъ, но, уви, бѣше много късно-трѣбваше да се отстъжи.

И тогазъ ний видехме този мръсенъ военъ, офицеръ на единъ кралъ, който възна-гражда съ убийство спасителя на Италия, да се приближи цинически, съ цигара въ устата, и да арестува този сжщия Гарибалди, който е проливалъ кръвта си за освобождение на отечеството.

Азъ си спомнямъ, като че бѣше вчера, какъ Гарибалди, макаръ и раненъ, не мислише за друго, освѣнъ за насъ дезерьоритѣ, като знаешъ добръ какво ни очаква, ако паднемъ въ царскитѣ рѣцѣ.

Петима отъ моитѣ другари и азъ се спасихме и избѣгахме въ Сицилия за да се присъединимъ къмъ дружината на Трапели.

Тази дружина, на свой редъ се прѣслѣдваше отъ 25-и полкъ, командуванъ отъ майоръ Вилато. Този подълъ майоръ бѣше капитанъ въ австрийската войска, той бѣше се сражавалъ противъ своето отечество въ 1859 год. и когато Ломбардия се освободи, той мина, съ позволения на австрийското правителство, въ италианската войска.

Ний бѣхме застигнати отъ този полкъ прѣзъ нощта на 2 Сеп. 1862 год. при Фиуме-ди-Ниси. Този пжтъ ний се сражавахме съ голѣмъ куражъ; свършиха се патронитѣ и се разбѣгахме. Седемъ отъ моитѣ другари бѣха плѣнени.

Безчестния Вилато имъ каза: «Имамъ заповѣдъ отъ Краля да застрѣлямъ всичкитѣ дезертьори».

Единъ отъ тѣхъ, Бианчи, тогава се помилъ, като милостъ, да му позволятъ да напише двѣ думи на майка си.

Убиенътъ Вилато е отговорилъ грубо: «нѣма милостъ за разбойници и прѣдатели като васъ!»

Разбойници и прѣдадени сж тѣзи, които жертвуваха всичко за своето отечество, защото ний и нѣхме да освободимъ Римъ отъ папската тирания.

Палавичини бѣ награденъ и повишенъ въ чинъ бригадни генералъ и Вилато—въ чинъ полковникъ, а спасителя на Италия лежеше убитъ, по волята на Италианския кралъ.

Колко е сладка кръвта на народнитѣ труженици за царетѣ.

Amicare Cipriani. (воленъ прѣводъ).

мърт: тукашния гл. учител се смъта за началник на учителитъ и си позволява да оскърбява и дава началнически заповѣди. Господството си е позволил на 11 т. м. да оскърби една учителка въ присъствието на много учители и учителки, а най-главното—въ присъствието на ученицитъ, които сж били на репетиция; друго, той съ една записка заповѣда да се приеме ученика Н. въ II отд.

Ето и самата записка: «служебна бѣлѣжка. Вчера изпратихъ ученикътъ . . . да се запише въ II отдѣл., обаче Вий сте му казали че нѣма мѣсто; нъ днесъ идатъ родителитъ му да се оплакватъ, за това прибѣрете ученикътъ, за да се не явяватъ неприятности, а най-паче защото го изпращамъ азъ, да не стане въпросътъ по сириозенъ.

9/X 901 год. Плѣвенъ. Гл. учителъ . . . »

Поставилъ е слугата при вратата на учит. стая, който не позволява на никому да влиза безъ разрѣшение, забѣлѣжете, че тази стая служи за у-ка библиотека и за глав. у-ль. Слугата нахално е отбѣлѣсалъ нѣкой у-ли и у-ки въ това число и библиотекарката.

Обръщаме вниманието на Поч. Инспекция върху постѣпките на въпросния у-ль и грамотността на служебната му бѣлѣжка. Ще чакаме.

Помолени сме да съобщимъ, че втората книжка отъ сп. «Нашъ Животъ» е подъ печатъ и ще съдържа между другото: 1) «Разговоръ въ ошевито», сатира отъ Ст. Михайловски; 2) «Майка Стара Планина» драма отъ А. Страшимировъ; 3) «Приказка за галопитъ» политическа сатира; 4) «Вазовъ и Величковъ» студия отъ Н. Н.; 5) «Полковникъ Драмбазовъ» отъ К. Христовъ; 6) Стихотворения отъ Церковски. Списанието ще излиза подъ редакторството на Ст. Михайловски, подъ редакторството на А. Страшимировъ и Кирилъ Христовъ и при сътрудничеството на Д. Страшимировъ, П. Ю. Тодоровъ, Церковски, В. Юрдановъ, П. Яворовъ и др.

Инспекторска вѣжливостъ.—Миналата година, прѣзъ Октомврий, Новоселския училищенъ инспекторъ Георги Азовъ на една уч-ска конференция въ с. Годечъ си е позволилъ да хване у-ля Ив. Поповъ за ухото и да го изхвърли навънъ изъ засѣданието. Този послѣдния оскърбенъ отъ нахалната инспекторска постѣпка се е оплакалъ още тогава на Министерството, но не е получилъ никакво удовлетворение. Най-сетнѣ, той дава вѣжливи инспекторъ подъ сждъ и прокурора при Соф. Окр. Сждъ е завелъ дѣло № 1725 отъ т. г. противъ него и иска наказание му по чл. 236, п. 7 отъ Нак. Законъ.

Поповѣтъ пазятъ религията. Ямболския свещеникъ Изиданъ Ковачовъ е отказалъ да опѣе умрѣлия опълченецъ Кузовъ, понеже жената на този послѣдния не е имала да заплати 32 лева на набожния свещеникъ. И нѣка слѣдъ това поповѣтъ отидатъ да казватъ, че социалиститъ и учителитъ разваляли и не почитали вѣрата. Имашъ пари—има попъ, нѣмашъ пари — нѣма попъ.

На 20 т. м. Женското друж. «Пробуждане» даде прѣдставление—«Емилия Галотти» отъ Лесинга, а утрѣ ще даде безплатно Литературно-Музикално Утро.

Съобщаватъ ни отъ Видинъ, че околийски инспекторъ В. Тодоровъ е уволненъ. Върху това своеобразно уволнение ще се повърнемъ въ слѣдующий брой.

Княза демократъ—Научаваме се, че при поднасянието отговора на троното слово княза е произнесалъ рѣчь, въ която е въхвалявалъ демократизма на Каравелова и че само този послѣдния е единствения български държавенъ мжжъ, който ще сключи заемъ безъ гешефти. Има си хасъ княза да стане демократъ, а Каравеловъ монархистъ, нъ всичко се случва по широкия свѣтъ!?

ВЪНШЕНЪ ОТДѢЛЪ

Оправдаването на у-ля Нервѣ. Знаятъ читателитъ, че въ гр. Ионъ, Франция е заведено дѣло противъ учителя по Историята при Сѣнската Гимназия Нервѣ за неговитъ републикански и напѣдничиви идеи. Този процесъ прѣди нѣколко дена се е гледалъ и учителя Нервѣ е оправданъ отъ сждитъ съ 9 гл. противъ 3.

Сждитъ е призналъ, че учителя отъ вънъ училището е гражданинъ и като такъвъ той е свободенъ да проповѣда и развива своитъ идеи и убѣждения.

Този фактъ е много интересенъ не само за Франция, но и за насъ, защото, ако въ републиката Франция този фактъ е единиченъ, но въ нашата хубава България подобни факти минаватъ за обикновено нѣщо.

Оправдаването на Нервѣ може би да се не дължи толкова на съвѣстата на сждитъ, колкото на независимото обществено мнѣние. Цѣлия независимъ фр. печатъ и всичкитъ свободолюбиви французи сж взели страната на подсъдимия учителъ и настоятелно сж искали единъ пжтъ за винаги да се признае, че учителя е гражданинъ и като такъвъ той се ползува отъ сждитъ граждански права, каквито иматъ и другитъ граждани.

Не доказва ли този фактъ единъ пжтъ повече, че свободата на учителя зависи отъ гражданската свобода, която владѣе въ дадена страна, че тамъ, гдѣто е свободенъ гражданинъ и учителя е сждо такъвъ; че учителя и гражданина трѣбва да вървятъ ржка за ржка въ борбата противъ тиранията и аблуджението?

По този случай Le Syndicat des membres de l'Enseignement е далъ миналата недѣля банкетъ въ честъ на Нервѣ и сждитъ отъ Ионъ, на който сж присѣствували Жорестъ, Алмалъ, Жеро Ринарть, Преансие, Вивиани и пр.

Женитъ въ Нова-Зеландия Прѣди една година женитъ отъ Нова-Зеландия получиха право на гласуване и още въ първия изборъ тѣ сж доказали, че не отстъпватъ въ нищо на мжжетъ по своето гражданско съзнание.

В. The Tocsin, органа на работническата партия въ Мелбурнъ, донася новината, че на тазгодишнитъ избори сж взели участие 120,000 жени, което прави 70 % отъ записанитъ въ избирателнитъ списъци жени.

Когато вземемъ въ внимание, че почти въ всичкитъ конституционни държави числото на гласувалитъ мжже едвамъ достига 50% или 60% отъ записанитъ, то горния фактъ доказва твърдъ хубаво, че жената е тъй сждо способна да се ползува отъ гражданскитъ права както и мжжътъ, даже повече.

Революционното движение въ Русия. Прѣди нѣколко врѣме почти въ всичкитъ индустриални центрове въ Русия сж прѣснати между работницитъ революционни възвзвания.

Вслѣдствие на това навредъ сж станали арести. Въ Варшава сж арестувани 18 души работници, въ Одеса — 100 души, Москва—10, въ Саратовъ е арестуванъ писателя Покровский, въ Сморганъ — 41 души и пр.

Тѣзи арести сж прѣдизвикали на много мѣста стачки и манифестации. Тѣй напримѣръ, на 28 ок. т. г. 2000 души работници въ Сморганъ, Полша, сж въ стачка и искатъ 12 ч. работенъ день и пускане на свобода всичкитъ арестувани тѣхни другари.

Революционното движение отъ день на день расте и повежда открита борба съ руския деспотизмъ.

Любовта и бракътъ. Единъ членъ отъ Английския Парламентъ е составилъ слѣдующата статистика за семейното щастие въ гр. Лондонъ и общината Мидлсексъ:

Жени, които сж напуснали своитъ мжже, сж 1,872; мжже, които сж напуснали своитъ жени, сж 2,371; разводи — 4720, семейства които живѣятъ въ вѣчна война — 191,023, сырузи, които се мразятъ взаимно, но криятъ отъ външния свѣтъ, 162,315, сырузи, които живѣятъ независимо единъ отъ други (въ брачниѣ отношения), 510,152; семейства които се показватъ щастливи—1,102; семейства относително щастливи—115, семейства дѣйствително щастливи, 12.

Това е само въ Лондонъ и околността му, а колко ли сж у насъ щастливитъ семейства?

Обявления отъ Сжд. Пристави.

№ 11337

Извѣствамъ, че отъ 27 Ноемврий до 28 Декемврий т. год. до 5 часа послѣ обѣдъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитъ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

- 1) Нива «Диловетъ брѣстове» 8 дек. 9 ара оцѣн. за 48 лева;
- 2) Нива «Крайцето» 7 дек. — 35 лева;
- 3) Нива «Срѣдний връхъ» 9 дек. 4 ара — 49 л.
- 4) Бранище «Дѣловетъ» 9 дек. 8 ара—49 лева;
- 5) Нива «Срѣдний връхъ» 6 дек. 6 ара—60 л.;

Горнитъ имоти принадлежатъ на Моно Ив. Рушидовъ отъ с. Писарово не сж заложени; продаватъ се по взисканието на Симеонъ Ил. Хайдудовъ и С-іе отъ Плѣвенъ за 100 лева, лихвитъ и разноснитъ по изпълнителния листъ № 4412 на II Плѣвенский Мировий Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждането книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ, 19 Ноемврий 1901 год.

Дѣло № 388/901 год. 1—1

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 11338

Извѣствамъ, че отъ 27 Ноемврий до 28 Декемврий т. год. до 5 часа послѣ обѣдъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ, Печатница на Т. Хр. Бърдаровъ

въ слѣдующитъ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

- 1) Бранище «Милманова падина», 6 дек. 5 ара оцѣн. за 26 лева;
- 2) Бранище «Срѣдний връхъ» 9 дек. 3 ара — 37 лева;
- 3) Нива «Махмудовото» 5 декара — 20 лева;
- 4) Нива «Крайцето» 11 декара — 44 лева;

Горнитъ имоти принадлежатъ на Тотю Цѣновъ отъ с. Писарово, не сж заложени, продаватъ се по взисканието на Симеонъ Ил. Хайдудовъ и С-іе отъ Плѣвенъ за 56 л. 27 ст., лихвитъ и разноснитъ по изпълнителния листъ № 4409 на II Плѣвенский Мировий Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждането книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ, 19 Ноемврий 1901 год.

Дѣло № 386/901 год. 1—1

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 11339

Извѣствамъ, че отъ 27 Ноемврий до 28 Декемврий т. год. до 5 часа послѣ обѣдъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитъ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

- 1) Кжца въ с. Писарово, съ дворъ отъ 3 дек. 9 ара, направена отъ простъ материалъ, покрита съ боклукъ, оцѣнена за 100 лева;
- 2) Нива «Срѣдний връхъ» 24 д. 2 ара — 60 л.;
- 3) Петрова грѣбъ» 16 дек. 6 ара — 40 лева;
- 4) Бранище «Срѣдний връхъ» 23 д. 8 ара—80 л.;
- 5) Бранище «Широката локва» 24 д.—100 лева;

Горнитъ имоти принадлежатъ на Косто Митовъ и Нанко Митовъ отъ с. Писарово, не сж заложени, продаватъ се по взисканието на Симеонъ Ил. Хайдудовъ и С-іе отъ Плѣвенъ за 104 л., лихвитъ и разноснитъ по изпълнителния листъ № 4397 на II Плѣвенский Мировий Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждането книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ, 19 Ноемврий 1901 год.

Дѣло № 378/901 год. 1—1

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 11340

Извѣствамъ, че отъ 27 Ноемврий до 28 Декемврий т. год. до 5 часа послѣ обѣдъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитъ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

- 1) Кжца въ с. Писарово, съ дворъ отъ 3 дек. 9 ара, направена отъ простъ материалъ, покрита съ боклукъ, оцѣн. за 100 лева;
- 2) Нива «Полето» 27 декара — 135 лева;
- 3) Нива «Полето», 8 декара — 40 лева;

Горнитъ имоти принадлежатъ на Антонъ Спасовъ отъ с. Писарово, не сж заложени, продаватъ се по взисканието на Симеонъ Ил. Хайдудовъ и С-іе отъ Плѣвенъ за 329 л., лихвитъ и разноснитъ по изпълнителния листъ № 2209 на II Плѣвенский Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждане книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ, 19 Ноемврий 1901 год.

Дѣло № 377/901 год. 1—1

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 11341

Извѣствамъ, че отъ 27 Ноемврий до 28 Декемврий т. г. до 5 часа послѣ обѣдъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитъ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

- 1) Кжца въ с. Писарово, съ дворъ 2 дек. 5 ара направена отъ обикновенъ материалъ, покрита съ кермиди, оцѣн. за 200 лева;
- 2) Лозе «Цошмата» 7 ара — 20 лева;
- 3) Нива «Барата» 11 дек. 5 ара — 115 лева;
- 4) Нива «Полето» 8 декара — 40 лева;
- 5) Нива «Полето» 6 декара 3 ара — 50 лева;
- 6) Нива «Полето» 7 декара — 50 лева;

Горнитъ имоти принадлежатъ на Христо Богдановъ отъ с. Писарово, не сж заложени, продаватъ се по взисканието на Симеонъ Ил. Хайдудовъ и С-іе отъ Плѣвенъ за 262 л. 40 ст., лихвитъ и разноснитъ по изпълнителния листъ № 4423 на II Плѣвенский Мировий сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждането книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ, 19 Ноемврий 1901 год.

Дѣло № 384/901 год. 1—1

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.